

I เจสัน

เจสัน เจอวันห่วยๆ ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะถูกไฟซ็อตเสียอีก

เขาตื่นขึ้นมาบนเบาะหลังของรถโรงเรียนคันหนึ่งโดยไม่แน่ใจว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แถมยังจับมือกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเขาไม่รู้จักอยู่อีกต่างหาก นั่นไม่ใช่ส่วนที่ห่วยแตกหรอก เด็กผู้หญิงคนนี้ก็น่ารักดี แต่เขาคิดไม่ออกเลยว่าเธอเป็นใคร หรือเขามาทำอะไรอยู่ตรงนี้ เขายึดหลังตรงและเอามือขี้ต่า พยายามขบคิด

ตรงที่นั่งด้านหน้ามีเด็กๆ นั่งกระจัดกระจายอยู่ราวยี่สิบกว่าคน บ้างกำลังฟังโอพอด บ้างกำลังคุยกัน บางคนก็กำลังหลับอยู่ พวกเขาดูอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเจสัน ซึ่งก็คือ...สิบห้ารีเปลา หรือว่าสิบหก โอเคนั่นล่ะที่น่ากลัว เขาไม่รู้ว่ตัวเองอายุเท่าไร

รถโรงเรียนเล่นโยกโยนไปตามถนนตะปุ่มตะป่ำ นอกหน้าต่างรถเป็นทะเลทรายที่ทอดตัวออกไปภายใต้ท้องฟ้าสีน้ำเงินสว่างจ้า เจสันมันใจมากกว่าบ้านของเขาไม่ได้อยู่ในทะเลทรายแน่ๆ เขาพยายามนึกย้อนกลับไปถึง...สิ่งสุดท้ายที่เขาจำได้...

แล้วเด็กผู้หญิงคนนั้นก็บีบมือเขา "เจสัน นายเป็นอะไรีเปล่า"

เธอสวมกางเกงยีนส์สีซีด รองเท้าเดินป่า และเสื้อแจ็กเก็ตขนแกะสำหรับเล่นสโนว์บอร์ด ผมสีน้ำตาลช็อกโกแลตของเธอตัดให้ดูกระเซิงๆ โดยมีเปียเล็กๆ ขนาบอยู่ข้างไบหน้า เธอไม่แต่งหน้าเลย เหมือนเธอไม่ต้องการดึงดูดความสนใจของผู้คน แต่มันไม่ได้ผลหรอก เพราะเธอสวยมากทีเดียว สีตาของเธอดูราวกับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เหมือนเป็นภาพในกล้องคาไลโดสโคป...เดี๋ยวก็น้ำตาล เดี๋ยวก็น้ำตาล เดี๋ยวก็น้ำตาล เดี๋ยวก็น้ำตาล

เจสันปล่อยมือเธอ "เอ่อ ฉันไม่คิดว่า..."

แล้วครูคนหนึ่งก็ตะโกนขึ้นมาทางด้านหน้าของตัวรถ "เฮลล์เจ้าพวกไก่อ่อน ฟังทางนี้!"

ชายคนนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นโค้ช หมวกเบสบอลซึ่งเขาสวมอยู่ถูกดึงลงมาต่ำจนคุณมองเห็นดวงตาของเขาเป็นแค่เม็ดกลมๆ เขารวบเคราตรงคางเอาไว้เป็นมัดเล็กๆ และมีไบหน้าที่บอกบุญไม่รับอย่างกับเขาเพิ่งไปกินอะไรที่ขึ้นรามา แขนกับหน้าอกเจ้าเนื้อของเขานั้นคับแน่นอยู่ในเสื้อยืดคอปกลีส้มแปร์ดีต กางเกงวอร์มผ้าไนลอนกับรองเท้าไนกี้ของเขาเป็นสีขาบตลอด เขาแขวนนกหวีดเอาไว้ที่คอ และเหน็บโทรโข่งเอาไว้กับเข็มขัด เขาคงจะดูน่ากลัวมากทีเดียวถ้าเขาไม่ได้มีส่วนสูงแค่ห้าฟุตกับอีกศูนย์นิ้ว ตอนที่เขายืนอยู่ในทางเดินระหว่างที่นั่ง นักเรียนคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาว่า "โค้ชเฮดจ์ช่วยยึนนหน่อยได้มั๊ยครับ!"

"ฉันได้ยึนนะ!" โค้ชกวาดตามองหานักเรียนปากดีคนนั้น แล้วสายตาของเขาก็มาจับจ้องอยู่ที่เจสัน จากนั้นเขาก็ทำสีหน้าถมึงทิ้งยิ่งกว่าเดิม

เจสันรู้สึกเสียวาบในสันหลัง โค้ชต้องรู้แน่ๆ ว่าเขาไม่ควรจะมาอยู่ตรงนี้ โค้ชคงกำลังจะเรียกเจสันออกไปถามแล้วว่าเขามาทำอะไรอยู่ที่นี่... ซึ่งเจสันไม่รู้คำตอบเลย

กาเพื่อนอยู่ในระดับที่น่าจะทำให้กระบือสักตัวหัวใจวายได้เลยทีเดียว

"ยังไงก็ตาม" ลีโอพูดต่อ "ฉันหวังว่านายคงจะมีชีวิตการบ้านนะ เพราะฉันเอาของฉันไปทำเป็นกระสุนสำหรับยิงด้วยหลอดคาแพไปแล้วเมื่อหลายวันก่อน ทำไมนายถึงมองหน้าฉันอย่างนี้ละ มีใครเอาปากกามาวัดหน้าฉันอีกแล้วใช่ไหมเนี่ย"

"ฉันไม่รู้จักนาย" เจสันพูด

ลีโอฉีกยิ้มกว้างราวกับเป็นรอยยิ้มของจระเข้ "แน่นอนสิ ฉันไม่ใช่เพื่อนซี้ของนายหรอก ฉันเป็นร่างโคลนจอมชั่วร้ายของเขาต่างหากละ"

"ลีโอ วัลเดซ!" โค้ชเฮตจ์ตะโกนมาจากข้างหน้า "มีปัญหอะไรตรงนั้นรี"

ลีโอขยิบตาให้เจสัน "นายคอยดูนะ" แล้วเขาก็หันไปทางหน้ารถ "ขอโทษครับโค้ช! ผมไม่ค่อยได้ยินคุณเลย คุณช่วยใช้โทรโข่งหน่อยได้มั๊ยครับ"

โค้ชเฮตจ์ทำเสียงฮึดฮัดด้วยความชอบใจเหมือนเขารอโอกาสที่จะได้ใช้โทรโข่งมานานแล้ว เขาหยิบโทรโข่งออกมาจากเข็มขัด จากนั้นก็ออกคำสั่ง แต่เสียงของเขากลับดังออกมาเหมือนเสียงของดาร์ธเวเดอร์* แล้วพวกเด็กๆ ก็พากันปล่อยฮา โค้ชลองอีกครั้ง แต่ครั้งนี้โทรโข่งกลับส่งเสียงออกมาว่า "วัวร์ร้องมอออ!"

พวกเด็กๆ หัวเราะร่วน แล้วโค้ชก็กระแทกโทรโข่งลงบนเบาะ "วัลเดซ!"

ไพเพอร์กลืนหัวเราะเอาไว้ "พระเจ้า ลีโอ นายทำได้ยังไงนะ"

ลีโอหยิบไซควงสี่แฉกออกมาจากแขนเสื้อ "ก็เพราะฉันเก่งไม่เหมือนใครไง"

"พวกนาย เอาจริงๆ นะ" เจสันขอร้อง "ฉันมาทำอะไรอยู่ตรงนี้เนี่ย เรากำลังจะไปไหนกัน"

* Darth Vader ตัวละครตัวหนึ่งจากเรื่องสตาร์วอร์ส (Star Wars)

ไฟเพอร์ชมวดคิ้ว "เจสัน นายพุดเล่นรีเปลา"
 "เปลาณะ! ฉันไม่รู้เลยว่า..."
 "อ้อ ใช้สิ เขาต้องพุดเล่นแน่ๆ" ลีโอว่า "เขาคงพยายามเอาคืนฉัน
 เรื่องที่ฉันเอาครีมโกนหนวดไปทาบนเยลลี่อยู่นะสิ ใช้มัย"
 เจสันมองลีโอด้วยสีหน้าหงายๆ
 "ไม่ๆ ฉันคิดว่าเขาพุดจริงนะ" ไฟเพอร์พยายามจับมือเจสันอีกครั้ง
 แต่เขาชักมือกลับ
 "ฉันขอโทษ" เจสันพุด "ฉันก็แค่...ฉันไม่..."
 "พอกันที!" โค้ชเฮดจ์ตะโกนมาจากข้างหน้า "เจ้าพวกแถวหลังนะ
 พวกเธอเป็นเวรทำความสะอาดหลังอาหารกลางวันไปเลยไป!"
 แล้วเด็กคนอื่นๆ ก็ส่งเสียงโห่ร้องดีใจ
 "กะแล้วเชียว" ลีโอบ่นเบาๆ
 แต่ไฟเพอร์ยังคงมองเจสันอยู่ เธอเหมือนตัดสินใจไม่ได้ว่าตัวเอง
 ควรจะรู้สึกเสียใจหรือเป็นห่วงดี "หัวหน้าไปกระแทกอะไรมารีเปลา นาย
 ไม่รู้จริงๆ เหนียวว่าพวกเราเป็นใคร"
 เจสันยกไหล่อย่างจรรยาบรรณ "มันแยกว่านั้นอีก ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
 ฉันเป็นใคร"

รถโรงเรียนมาส่งพวกเขาที่หน้าอาคารปูนสีแดงหลังใหญ่แห่งหนึ่งซึ่ง
 เหมือนเป็นพิพิธภัณฑน์ มันตั้งอยู่ท่ามกลางความรกร้างว่างเปล่า นี่อาจจะเป็น
 คอนเสิร์ตของมันก็ได้อะ พิพิธภัณฑน์ความรกร้างว่างเปล่าแห่งชาติ เจสันคิด
 สายลมเย็นหอบหนึ่งพัดอยู่ในทะเลทราย เจสันไม่ได้สนใจเสื้อผ้าที่ตัวเอง
 สวมใส่อยู่มากนัก แต่มันไม่ได้อบอุ่นพอเลย ที่เขาสวมอยู่ตอนนี้ก็คือ
 กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ เสื้อยืดสีม่วง และเสื้อแจ็กเก็ตกันลมบางๆ สีดำ
 ตัวหนึ่ง

"ฉันน่าจะตีความให้สำหรับคนที่ความจำเสื่อมนะ" ลีโอพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังที่ทำให้เจสันคิดว่ามันจะต้องไม่จริงจังแน่ๆ "พวกเราเข้ามาเรียนที่ 'โรงเรียนป่าไม้ไวล์เดอร์เนส' " ...ลีโอทำมือเป็นเครื่องหมายคำพูดประกอบ "ซึ่งหมายความว่าเราเป็น 'เด็กเกอร์' ครอบครัวของนาย หรืออาจจะเป็นศาลหรือใครก็ได้ได้ตัดสินใจว่านายมันเป็นตัวปัญหามากเกินไป พวกเขาเลยส่งนายมายังเรือนจำอันแสนจะน่ารักแห่งนี้... โทษที่ 'โรงเรียนประจำ' ต่างหาก...ซึ่งตั้งอยู่ในรั้วของอเมริกา* รัฐเนวาดา นี่เป็นที่ที่นายจะได้เรียนรู้ทักษะเกี่ยวกับธรรมชาติอย่างเช่นการวิ่งฝ่าดงกระบองเพชรวันละสิบไมล์ หรือการเอาดอกเดซี่มาถักเป็นหมวกอะไรแบบนี้! และเนื่องในโอกาสพิเศษ วันนี้เราก็เลยได้มาทัศนศึกษาเพื่อ 'เสริมความรู้' กับโค้ชเฮดจ์ที่ชอบรักษาภาวะเย็บด้วยไม้เบสบอลกันอยู่นี่ไงละ นายพอนึกอะไรออกบ้างรึยัง"

"ไม่เลย" เจสันมองดูเด็กคนอื่นๆ ด้วยความหวาดกลัว พวกเขา มีกันสักยี่สิบคนได้ ครั้งหนึ่งในนั้นเป็นผู้หญิง พวกเขาไม่มีใครดูเป็นอาชญากรตัวแสบเลย เจสันนึกสงสัยว่าพวกเขาไปทำอะไรมานะถึงได้ถูกส่งมาอยู่โรงเรียนดัดสันดานแบบนี้ เจสันยังนึกสงสัยอีกด้วยว่าแล้วตัวเขาเองล่ะทำไมถึงได้มาอยู่กับเด็กพวกนี้

ลีโอกลอกตา "นายจะเล่นแบบนี้ไปเรื่อยๆ ไซ้มี๊นี่ย ก็ได้ เราสามคนมาเข้าเรียนด้วยกันในเทอมนี้ เราซึ่กันสุดๆ นายมักจะทำตามที่ฉันบอกทุกอย่าง นายชอบเอาอาหารว่างมาให้ฉันและชอบทำงานแทนฉัน..."

"ลีโอ!" ไพเพอร์ตวาดขึ้นมา

"ก็ได้ๆ ส่วนหลังนั้นช่างมัน เอาเป็นว่าเราเป็นเพื่อนกันจริงๆ นะ แต่คือ...ไพเพอร์กับนายนะเป็นมากกว่าเพื่อนนิดนึง ช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา..."

* Armpit of America หรือรักแร้ของอเมริกา เป็นชื่อเรียกพื้นที่บริเวณภูเขา Battle Mountain ซึ่งหนังสือพิมพ์วอชิงตันโพสต์เป็นผู้ริเริ่ม

"ลีโอ พอได้แล้ว!" ไฟเพอร์หน้าแดงกำ ส่วนเจสันเองก็รู้สึกไบหน้าร้อนผ่าวเช่นกัน ถ้าเขาได้เป็นแฟนกับเด็กผู้หญิงอย่างไฟเพอร์ล่ะก็ เขาคิดว่าตัวเองจะต้องจำได้สิ

"เขาต้องความจำเสื่อมหรืออะไรแบบนี้แน่ๆ" ไฟเพอร์พุดขึ้น "เราต้องไปบอกใครซักคนแล้วล่ะ"

ลีโอแค้นหัวเราะ "ใครดีล่ะ โค้ชเฮตจ์เทรอ เดียวเขาก็ได้ลองรักษาเจสันด้วยการตบกะโหลกทรอก"

โค้ชยืนอยู่หน้ากลุ่มเด็กๆ เขากำลังตะโกนออกคำสั่งพลางเป่านกหวีดเพื่อให้เด็กตั้งแถว แต่โค้ชชอบหันมามองเจสันด้วยไบหน้าบูดบึ้งบ่อยเหลือเกิน

"ลีโอ เจสันต้องการความช่วยเหลือนะ" ไฟเพอร์ยื่นกราน "เขาคงได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองหรือ..."

"โย่ ไฟเพอร์" เด็กผู้ชายคนหนึ่งผละออกมาจากกลุ่มที่กำลังเดินเข้าไปในพิพิธภัณฑน์ เด็กคนนั้นเดินเข้ามาแทรกกลางระหว่างเจสันกับไฟเพอร์ ทั้งยังกระแทกลีโอล้มลงอีกด้วย "เธออย่าไปคุยกับเด็กกากพวกนี้เลย เธอเป็นคู่หูทำงานของฉันนะ จำได้มั๊ย"

เด็กคนนี้มีผมสีเข้มที่ตัดเป็นทรงซูเปอร์แมน มีผิวสีแทน และมีฟันที่ขาวเจิดจ้าจนน่าจะมีป้ายเตือนเลยว่า : อย่าจ้องตรงๆ อาจทำให้ตาบอดถาวรได้ เขาสวมเสื้อกีฬาทีมดัลลัส คาวบอยส์ กางเกงยีนคาวบอย และรองเท้าบูต เขาชอบยิ้มอย่างกับว่าตัวเองเป็นเทพบุตรจอมคร่ำหัวใจสาวๆ ในโรงเรียนดัดสันดานอย่างนั้นล่ะ เจสันรู้สึกเกลียดเขาในทันที

"ไปให้พ้นนะดีแลน" ไฟเพอร์ส่งเสียงฮึดฮัดด้วยความไม่พอใจ "ฉันไม่ได้ขอจับคู่กับนายซะหน่อย"

"อ้อ แต่มันก็เป็นไปแล้วล่ะ นี่เป็นวันโชคดียของเธอนะ!" ดีแลนคล่องแขนไฟเพอร์แล้วลากเธอไปยังทางเข้าพิพิธภัณฑน์ ไฟเพอร์หันมา

ส่งสายตามองพวกเราเหมือนกับจะพูดว่า ช่วยโทรเรียกตำรวจที

ลีโอลุกขึ้นและปิดเนื้อปิดตัว "ฉันเกลียดไอ้หมอนั้นจริงๆ" เขายืนแขนให้เจสันเหมือนกับว่าทั้งคู่ควรจะวิ่งกระโดดโลดเต้นเข้าไปข้างในด้วยกันอย่างนั้นล่ะ "ฉันคือดีแลน ฉันเพิ่งจะมัตยาดจนฉันอยากจะเป็นแฟนกับตัวเองเลยล่ะ แต่ก็คิดไม่ออกว่าจะทำได้ยังไง! เธออยากจะเป็นแฟนกับฉันแทนมั๊ยล่ะ! เธอนี่ช่างโศกศิจริงๆ!"

"ลีโอ" เจสันพูดขึ้น "นายนี่เพี้ยนนะเนี่ย"

"ใช่เลย นายชอบบอกฉันแบบนี้บ่อยๆ" ลีโอยิ้มกว้าง "แต่ถ้านายจำฉันไม่ได้นั้นก็แปลว่าฉันสามารถเอาลูกแก้วๆ มาเล่นใหม่ได้นั้นไปกันเถอะ!"

เจสันคิดในใจว่าถ้าคนคนนี้เป็นเพื่อนสนิทของเขาละก็ ชีวิตของเขาคงจะเละเทะมากเลยทีเดียว แต่เขาก็เดินตามลีโอเข้าไปในพิพิธภัณฑ

พวกเขาเด็กๆ เดินเข้าไปในอาคารหลังนั้น บางครั้งก็หยุดตรงนั้นตรงนั้นบ้างเพื่อฟังโศกเศร้าบรรยายผ่านโพรเซสที่ทำให้เสียงของเขาเหมือนเป็นเสียงของซิธลอร์ด* หรือบางทีก็ส่งเสียงออกมาเป็นระยะๆ ว่า "หมู้อึ้งอืดดด"

ลีโอชอบหยิบนิ้วอืด สลักเกลียว และฟอยลิ่งที่ออกมาจากเลือดและเอามาประกอบเล่น เหมือนเขาต้องคอยหาอะไรทำอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้มือไม่ว่าง

เจสันหวอกแวกเกินกว่าจะสนใจสิ่งของที่จัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑ มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับแกรนด์แคนยอนและชาวอเมริกันพื้นเมืองเผ่าฮัวลาไพ ผู้เป็นเจ้าของพิพิธภัณฑแห่งนี้

เด็กผู้หญิงบางคนเอาแต่มองดูไฟเพอร์กับดีแลนแล้วก็หัวเราะคิกคัก เจสันคิดว่าพวกเขาเธอคงจะเป็นแก๊งดาวโรงเรียนอะไรแบบนี้ พวกเธอ

* Sith Lord ตัวละครอีกตัวจากเรื่องสตาร์วอร์ส (Star Wars)

สวมกางเกงยีนกับเสื้อกล้ามสีชมพูที่เข้าคู่กัน นอกจากนั้นก็ยังมีแต่งหน้าหนาเตอะพอจะไปงานปาร์ตี้ฮัลโลวีนได้เลย

พวกเธอคนหนึ่งพูดขึ้นว่า "เฮ้ ไฟเพอร์ ผ่าของเธอเป็นเจ้าของที่นี่ใช่ไหม ถ้าเธอเต็มใจขอฝนแล้วเธอจะได้เข้าพิพิธภัณฑน์ฟรีมัยเนี่ย"

แล้วเด็กผู้หญิงคนอื่นๆ ก็หัวเราะรำแมแต่คนที่บอกว่าตัวเองเป็นคู่หูของไฟเพอร์ยังถึงกับอมยิ้ม แขนเสื้อแจ็กเก็ตของไฟเพอร์ยาวปิดมือของเธอ แต่เจสันมีความรู้สึกว่าเขาต้องกำลังกำหนดอยู่แน่ๆ

"พ่อของฉันเป็นชนเผ่าเซโรกี" เธอพูด "ไม่ใช่ฮาลาไฟ แต่แน่นอนว่าเธอต้องมีเซลล์สมองซีกหนึ่งถึงจะแยกแยะความแตกต่างได้นะอิชาเบล"

อิชาเบลสร้างทำเป็นตกใจด้วยการเบิกตากว้าง เธอดูเหมือนนกฮูกที่แต่งหน้าจัดเลยทีเดียว "โอ้ ขอโทษทีนะ! แม่ของเธออยู่ในเผ่านี้หรือ โอ้ ลืมไป เธอไม่รู้จักแม่ของตัวเองนี่"

ไฟเพอร์พุ่งเข้าไปสู่อิชาเบล แต่ก่อนที่การต่อสู้จะเริ่มขึ้น โค้ชเฮดจ์ก็ตะเบ็งเสียงว่า "ข้างหลังนั่นพอได้แล้ว! ทำตัวดีๆ หน่อย ไม่อย่างนั้นฉันจะหยิบไม้เบสบอลออกมาแล้วนะ!"

แล้วกลุ่มเด็กๆ ก็เดินไปยังของจัดแสดงชิ้นต่อไป แต่เด็กผู้หญิงพวกนั้นยังคงอวยแหวะไฟเพอร์อยู่เป็นระยะๆ

"ดีใจมั๊ยที่ได้กลับป่าสงวน" คนหนึ่งพูดเสียงหวาน

"พ่อของเธอคงจะมัวแต่เมาจนไม่ยอมทำงานเลยใช่ไหม" อีกคนทำเป็นพูดด้วยน้ำเสียงเห็นอกเห็นใจ "มิน่าล่ะเธอถึงได้กลายเป็นเด็กซี้โมย"

ไฟเพอร์ไม่สนใจพวกเธอ แต่เจสันพร้อมจะเดินไปต่อยพวกเธอเองแล้ว เขาอาจจะจำไฟเพอร์หรือแม้กระทั่งตัวเองไม่ได้ แต่เขาก็รู้ว่าเขาเกลียดเด็กอันทะพาล

ลิโอจับแขนของเขาเอาไว้ "ใจเย็นนะ ไฟเพอร์ไม่ชอบให้เราไปยุ่งกับการต่อสู้ของเธอหรอกนะ นอกจากนั้นถ้าเด็กผู้หญิงพวกนั้นรู้ความจริงเรื่อง

พ่อของไฟเพอร์ล่เก้ พวกเธอคงจะคุกเขาและรื้อว่า 'พวกเราผิดไปแล้ว!'
เลยละ"

"ทำไมละ เรื่องพ่อของเธอเนี่ยมันทำไมเธอ"

ลีโอหัวเราะเหมือนไม่เชื่อหูของตัวเอง "นายล้อเล่นรีเปล่า นายจำ
ไม่ได้จริงๆ เธอว่าพ่อของแฟนนายนะ..."

"ฟังนะ ฉันเองก็อยากจะทำได้อยู่หรอก แต่ฉันยังจำเธอไม่ได้เลย
ด้วยซ้ำ พ่อของเธอเนี่ยไม่ต้องพูดถึง"

ลีโอผิวปากดั่งวี๊ดวู้ว "จะอะไรก็ช่างเถอะ วกกลับไปถึงหอเราคง
ต้องมาคุยกันหน่อยแล้ว"

แล้วทุกคนก็เดินไปจนถึงท้ายห้องจัดแสดง ตรงนั้นมีประตูกระจก
บานใหญ่ซึ่งนำออกไปสู่ระเบียง

"เออละ เจ้าพวกไปก่อน" โค้ชเฮดจ์ประกาศ "พวกเธอกำลังจะได้เห็น
แกรนด์แคนยอนแล้ว พยายามอย่าทำมันพังละ สกายวอล์ก* นี้สามารถ
รับน้ำหนักของเครื่องบินเจ็ทได้ถึงเจ็ดสิบลำเลยนะ เพราะฉะนั้นน้ำหนัก
รุ่นเพอร์เวตอย่างพวกเธอน่าจะปลอดภัย ถ้าเป็นไปได้ พยายามอย่า
ผลักใครตกลงไปข้างล่าง ไม่งั้นฉันจะต้องทำงานเอกสารเพิ่มอีกบานเลย"

โค้ชเปิดประตู แล้วพวกเด็กๆ ก็เดินออกไปข้างนอกกัน
แกรนด์แคนยอนทอดตัวอยู่เบื้องหน้าพวกเขา มันอยู่ตรงนั้นและเป็นของจริง
ที่ยื่นออกไปนอกขอบก็คือทางเดินรูปเกือกม้าที่ทำจากกระจก เราสามารถ
มองเห็นทะลุลงไปข้างล่างได้

"ให้ตายสิ" ลีโอเอ่ยขึ้น "นี่มันสุดยอดจริงๆ"

เจสันได้แต่เห็นด้วย แม้จะความจำเสื่อมและรู้สึกว่ามันกำลังอยู่
ผิดที่ผิดทาง เขาก็ยังอดประทับใจไม่ได้

หุบผาแคนยอนนี้ใหญ่โตและกว้างขวางกว่าที่คุณจะชื่นชมแค่ใน

* Skywalk จุดเที่ยวชมแกรนด์แคนยอนซึ่งเป็นทางเดินกระจกใสที่ยื่นออกไปในหุบเขาของแกรนด์แคนยอน ทำให้
นักท่องเที่ยวมองลงไปยังข้างล่างจริงๆ ได้

ภาพถ่ายได้ มันสูงเสียดจนพวกนกถึงกับต้องบินวนอยู่ข้างใต้ ลีกลงไป
ทำร้ายฟุตข้างล่างมีแม่น้ำสายหนึ่งเลื้อยเลาะอยู่บนพื้นหุบผาแค่นยอน
เมื่อตอนที่พวกเด็กๆ อยู่ในพิพิธภัณฑน์ เมฆพายุกลุ่มหนึ่งกำลังเคลื่อนตัว
มาทางนี้ทำให้เกิดเงาเหมือนเป็นรูปใบหน้าที่โกรธเกรี้ยวปรากฏอยู่บนหน้าผา
เจสันมองเห็นแต่वेशีแดงและสีเทาอยู่รอบทิศ มันทำให้ทะเลทรายเว้าแหว่ง
เป็นหย่อมๆ เหมือนถูกเทพเจ้าบ้าๆ ลักองค์ใช้มีดเฉือน

ทันใดนั้นเจสันก็รู้สึกเจ็บแปลบที่หลังใบหู เทพเจ้าบ้าๆ...เขาไป
เอาความคิดนี้มาจากไหนกัน เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเข้าไปใกล้ข้อมูลที่สำคัญสักอย่าง...ข้อมูลที่เขาควรจะรู้ เขารู้สึกว่าเขากำลังตกอยู่ในอันตราย
อะไรบางอย่างไม่ผิดแน่

"นายไม่เป็นไรนะ" ลีโอถาม "นายคงไม่ได้จะอ้วกออกไปข้างนอก
ทางเดินหรอกใช่ไหม เพราะไม่งั้นฉันน่าจะเอาก้อนมาด้วย"

เจสันจับราวทางเดินไว้ เขาตัวสั่นและเหงื่อแตก แต่มันไม่ได้เป็น
เพราะความสูง เขากะพริบตาปริบๆ แล้วความเจ็บปวดที่หลังใบหูก็ค่อยๆ
จางหายไป

"ฉันไม่เป็นไร" เขาพยายามพูดออกมา "แค่ปวดหัวนิดหน่อยนะ"

ทางด้านบนมีเสียงฟ้าร้องดังกึกก้อง แล้วลมเย็นหอบหนึ่งก็แทบจะ
พัดเขาล้มไปข้างๆ

"นี่ไม่ปลอดภัยแน่" ลีโอหยีตามองเมฆเหล่านั้น "พายุอยู่เหนือหัวเรา
พอดี แต่ท้องฟ้ารอบๆ กลับโล่งหมดเลย แปลกนะเนี่ยว่ามัย"

เจสันแหงนหน้าขึ้นไปข้างบนแล้วเขาก็เห็นว่าลีโอพูดถูก เมฆกลม
กลุ่มหนึ่งลอยมาจอดอยู่เหนือสกายวอล์กพอดี แต่ท้องฟ้าส่วนอื่นๆ กลับ
ปลอดภัยแจ่มใสไปทุกทิศทาง เจสันรู้สึกไม่ค่อยดีนักกับเรื่องนี้

"เออละ เจ้าพวกไปก่อน!" โค้ชเฮตจ์ตะโกนขึ้น เขามวดคิ้วมองดูพายุ
เหมือนรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเช่นกัน "เราอาจจะต้องกลับก่อนกำหนด เพราะ

งั้นก็รีบทำงานได้แล้ว! จำไว้ จงเติมคำในช่องว่างนะ!"

พายุส่งเสียงดังกึกก้อง เจสันรู้สึกปวดหัวขึ้นมาอีกครั้ง เขาวิ่งเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีนและหยิบเหรียญเหรียญหนึ่งออกมาโดยที่ไม่รู้ว่าทำไม...นี่เป็นเหรียญทองขนาดประมาณเหรียญห้าสิบบเซ็นต์ได้ แต่มันหนักกว่าและไม่กลมดิกเท่า หน้าเหรียญด้านหนึ่งเป็นรูปขวานรบ อีกด้านเป็นรูปใบหน้าของผู้ชายคนหนึ่งสวมมาลัยลอเรล* บนเหรียญมีคำว่า IVLIVS สลักอยู่

"โอ้โหเฮะ นั่นมันทองคำเทร่อ" ลีโอถาม "นายอุบไว้ไม่ยอมเอามาอวดฉันเลยนะ!"

แล้วเจสันก็เก็บเหรียญไปพลงนีกสงสัยว่าเขาได้มันมาได้ยังไง และทำไมเขาถึงได้รู้สึกว่าเขากำลังจะต้องใช้มันในเร็วๆ นี้

"ไม่มีอะไรหรอก" เจสันพูด "ก็แค่เหรียญนะ"

ลีโอยกไหล่ บางทีอีกฝ่ายอาจเหมือนเขาที่ต้องคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา เหมือนที่ต้องขยับมืออยู่ตลอดเวลาก็ได้ "ไปกันเถอะ" เขาบอก "ฉันขอทำให้นายอุบน้ำลายลงไปข้างล่าง"

ทั้งคู่ไม่ได้พยายามทำการบ้านในชีทกันสักเท่าไรเลย อย่างหนึ่งเพราะเจสันมันแต่เป็นห่วงเรื่องพายุกับความรู้สึกที่ผสมปนเปของตัวเอง ส่วนอีกอย่างก็คือเขาไม่รู้เลยจริงๆ ว่าเขาจะ 'บอกชื่อการตกตะกอนในชั้นหินที่สังเกตเห็นมาสามชื่อ' หรือ 'อธิบายการกร่อนทางธรณีวิทยาสองประเภท' ได้อย่างไร

ส่วนลีโอก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย เขากำลังง่วนอยู่กับการสร้างเฮลิคอปเตอร์จากฝอยล้างท่ออยู่

"ดูนี่สิ" ลีโอบปล่อยเฮลิคอปเตอร์ออกไป เจสันคิดว่ามันจะต้องร่วง

* Laurel พืชชนิดหนึ่ง ใบของมันเป็นสัญลักษณ์แห่งเกียรติยศ การยกย่องสรรเสริญ

แน่ๆ แต่ไปพัดที่ทำจากฝอยล้างท่อนั้นกลับหมุนได้จริงๆ เฮลิคอปเตอร์
ลำเล็กๆ นั้นบินไปในหุบผาแค่นยอนได้ครึ่งทางก่อนจะเสียโมเมนตัมแล้ว
เริ่มหมุนคว้างตกลงไปในความว่างเปล่า

"นายทำได้ยังไงนะ" เจสันถาม

ลีโอยกไหล่ "คงจะเจ๋งกว่านี้เนอะถ้าฉันมีหนังสือติดมาด้วย"

"นี่ถามจริงๆ นะ" เจสันถาม "เราเป็นเพื่อนกันหรือ"

"เท่าที่รู้มาก็ใช่"

"นายแน่ใจหรือ เราเจอกันครั้งแรกเมื่อไหร่ แล้วตอนนั้นเราคุยเรื่อง
อะไรกัน"

"ก็ตอน..." ลีโอขมวดคิ้ว "ฉันก็จำไม่ได้แบบเป๊ะๆ หรือกะ ฉันทิ้ง
โรคสมาริสันนะเพื่อน นายจะมาเค้นเอารายละเอียดอะไรจากฉันไม่ได้หรอก"

"แต่ฉันจำนายไม่ได้เลยนะ ฉันจำใครที่นั่นไม่ได้เลย ถ้าเกิดว่า..."

"ถ้าเกิดว่านายคิดถูกและคนอื่นทุกคนเป็นฝ่ายผิดนะหรือ" ลีโอถาม
"นายคิดว่าเมื่อเช้านี้จู่ๆ นายก็โผล่แวบมาที่นี่โดยที่ทุกคนต่างก็มีความทรงจำ
ปลอมๆ เกี่ยวกับนายอยู่ในหัวอย่างนั้นหรือ"

เสียงเล็กๆ ในหัวของเจสันดังขึ้นว่า *นั่นล่ะที่ฉันกำลังคิดอยู่เลย*

แต่มันก็ฟังดูเพี้ยนเกินไป ทุกคนที่นั่นไม่สนใจคำพูดของเขาเลย ทุกคน
ทำเหมือนกับว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียนชั้นนี้...เว้นแต่โค้ชเฮตจ์

"นายเอาซีทการบ้านไปก่อน" เจสันยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้ลีโอ
"เดี๋ยวฉันมา"

ก่อนที่ลีโอจะคัดค้านได้ทัน เจสันก็วิ่งไปบนสกายวอล์กแล้ว

วันนี้ในพิพิธภัณฑ์มีแต่คณะเด็กนักเรียนของโรงเรียนเขา บางทีนี่
อาจจะยังเข้าเกินไปสำหรับนักท่องเที่ยว หรือไม่พวกเขาก็อาจจะไม่กล้ามา
ที่นี่เพราะสภาพอากาศอันแปลกพิสดารก็ได้ เด็กโรงเรียนปาไมวัลด์อร์เนส
ได้แยกย้ายกันไปอยู่ตามจุดต่างๆ ของสกายวอล์กเป็นคู่ๆ แล้ว ส่วนใหญ่

กำลังพูดคุยและหัวเราะกันอยู่ บางคนก็กำลังทิ้งเหรียญเพนนี่ลงไปข้างๆ ห้างออกไปประมาณห้าสิบฟุต ไฟเฟอร์กำลังพยายามเขียนคำตอบลงในซีท การบ้าน แต่ดีแลนซึ่งเป็นคู่หูจอมเงี้ยวของเธอก็เอาแต่จับเธออยู่นั่น เขาเอามือโอบไหล่เธอและฉีกยิ้มขาวเจิดจ้าให้เธอ เธอพยายามผลักเขาออกไป แล้วพอเธอเห็นเจสัน เธอก็มองเจสันด้วยสีหน้าเหมือนจะบอกว่า นายช่วย มาบีบคอผู้ชายคนนี้ให้ฉันที

เจสันทำมือเป็นสัญญาณบอกให้เธอรอก่อน เขาเดินไปหาโค้ชเฮตจ์ ที่กำลังยืนเอาไม้เบสบอลยันพื้นพลงพวงมองเมฆพายุอยู่

"นายเป็นคนทำเธอ" โค้ชถามเขา

เจสันก้าวถอยหลัง "ทำอะไรครับ" มันฟังดูเหมือนโค้ชเพิ่งจะถามเขา ว่าเขาเป็นคนทำให้เกิดพายุฟ้าคะนองนี้ใช่ไหม

โค้ชเฮตจ์ถลึงตาใส่เขา ดวงตาที่เป็นเม็ดกลมๆ ของโค้ชส่องประกาย แวววับอยู่ใต้ปีกหมวก "อย่ามาเล่นเกมกับฉันนะไอ้หนู นายมาทำอะไรที่นี้ นายมาป่วนการทำงานของฉันทำไม"

"คุณหมายความว่า...คุณไม่รู้จักรัสนี่ใช่ไหม" เจสันพูด "ผมไม่ใช่นักเรียนของคุณใช่ไหม"

เฮตจ์แค้นหัวเราะ "เพิ่งเคยเห็นนายวันนี้เป็นครั้งแรกนี่แหละ"

เจสันรู้สึกโล่งอกจนแทบอยากจจะร้องไห้ อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้บ้า เขาอยู่ในที่ที่ไม่ถูกต้องจริงๆ "คืออย่างนี้ครับ ผมไม่รู้เลยว่าผมมาอยู่ที่นี้ ได้ยังไง ผมแค่ตื่นมาบนรถโรงเรียนเฉยๆ เลย ทั้งหมดที่ผมรู้จักก็คือว่าผมไม่ควรจะมาอยู่ที่นี้"

"ถูกต้องแล้ว" เสียงแหบพร่าของเฮตจ์เบาลงจนเป็นเสียงกระซิบ เหมือนเขากำลังจะบอกความลับอะไรสักอย่างออกมา "มนตรีบังตาของนาย น่าจะทรงพลังมากเลยนะไอ้หนู นายถึงได้ทำให้เด็กพวกนี้คิดว่าพวกเขา รู้จักนายได้ แต่นายหลอกฉันไม่ได้หรอก ฉันได้กลิ่นอสุรกายมาตั้งหลายวัน"

แล้ว ฉันรู้ว่าเราถูกแทรกซึม แต่ตัวนายนะไม่มีกลิ่นอสุรกาย นายมีกลิ่นเหมือนพวกเลือดผสม เพราะฉะนั้น...นายเป็นใครกัน แล้วนายมาจากที่ไหน"

สิ่งที่โค้ชพูดออกมาส่วนใหญ่ฟังดูไม่ค่อยเข้าท่าเท่าไร แต่เจสันก็ตัดสินใจว่าจะตอบไปตามความจริง "ผมไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร ผมไม่มีความทรงจำอะไรเลย คุณต้องช่วยผมนะครับ"

โค้ชเฮตจ์เฟ่งพินิจใบหน้าของเจสันราวกับกำลังพยายามอ่านความคิดของเขาอยู่

"เยี่ยม" เฮตจ์พูดขึ้นมาเบาๆ "นายพูดความจริง"

"แน่นอนสิครับ! แล้วที่ว่าพวกเลือดผสมกับอสุรกายนั้นมันเรื่องอะไรกัน มันเป็นที่ลับหรืออะไรทำนองนั้นรีเปล่าเนี่ย"

เฮตจ์หยีตา ส่วนหนึ่งของเจสันก็สงสัยว่าผู้ชายคนนี้จะบ้าไปแล้ว แต่อีกส่วนหนึ่งของเขากลับรู้สึกว่ามันมีอะไรมากกว่านั้น

"ฟังนะ ไอ้หนู" เฮตจ์พูด "ฉันก็ไม่รู้ว่านายเป็นใครเหมือนกัน ฉันรู้แค่ว่านายเป็นอะไร และนั่นล่ะที่เป็นปัญหา ที่นี้เลยกลายเป็นว่าฉันต้องปกป้องพวกนายทั้งสามคนแทนที่จะเป็นสองคน นายนะเป็นพัสดุพิเศษที่ว่าใช้มัย มันเป็นอย่างนั้นเองใช้มัย"

"คุณกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่เนี่ย"

เฮตจ์มองดูพายุ มวลเมฆกำลังหนาครึ้มขึ้นเรื่อยๆ มันลอยอยู่เหนือสกายวอล์กพอดี

"เข้าวันนี้" เฮตจ์บอก "ฉันได้รับข้อความจากค่าย พวกเขาบอกว่าทีมช่วยเหลือกำลังมา พวกเขาจะมารับพัสดุพิเศษ แต่ทางค่ายไม่ได้ให้รายละเอียดอะไร ฉันเลยคิดในใจว่าก็ได้ สองคนนี่ที่ฉันดูแลอยู่ถือว่าทรงพลังทีเดียว แถมยังอายุมากกว่าเด็กส่วนใหญ่อีกด้วย ฉันรู้ว่าพวกเขา กำลังถูกสะกดรอย ฉันได้กลิ่นอสุรกายในกลุ่มเด็กนักเรียนด้วย ฉันเลยคิดว่านี่คงเป็นเหตุผลที่ทางค่ายร้อนรนใจอยากจะรีบมารับตัวพวกเขา แต่แล้ว

นายก็โผล่แวบมาจากไหนไม่รู้ ตกลงนายใช้พัดสุภาพพิเศษที่ว่ารีเปลา่เนี่ย"

แล้วความเจ็บแปลบที่หลังใบหูของเจสันก็รุนแรงขึ้นยิ่งกว่าที่เคย พวกเลือดผสม ค่าย อสุรกาย เขายังคงไม่เข้าใจสิ่งที่เฮดจ์พูดอยู่ดี แต่คำเหล่านี้กลับทำให้เขารู้สึกจัดขึ้นมาในสมองครั้งใหญ่...มันเหมือนกับความคิดของเขากำลังพยายามเข้าถึงข้อมูลที่ควรจะมีอยู่ตรงนั้น แต่มันกลับไม่มี

เจสันชวนเซไป โค้ชเข้ามาประคองเขาเอาไว้ สำหรับคนตัวเตี้ยแล้ว โค้ชคนนี้ถือว่ามีมือที่แข็งแรงดุจเหล็กกล้าเลยทีเดียว "ไว้ ใจเย็น ใจก่อน นายบอกว่านายไม่มีความทรงจำใช้มัย ก็ได้ งั้นฉันจะคอยดูแล นายจนกว่าที่มันจะมาถึงก็แล้วกัน แล้วเดี๋ยวเราค่อยให้ผู้อำนวยการช่วยคิด หาคำตอบทีหลัง"

"ผู้อำนวยการอะไรครับ" เจสันพูด "ค่ายอะไรกัน"

"นั่งเฉยๆ ไปก่อน กำลังเสริมหน้าจะใกล้มาถึงแล้ว หวังว่าคงจะไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นก่อนที่..."

ทันใดนั้นเองมีฟ้าผ่าเปรี้ยงปร้างทางด้านบน สายลมจู่ๆ ก็กระโชก ขึ้นมาอย่างกราดเกรี้ยว ซึ่ทหารบ้านปลิวว่อนไปทั่วแกรนด์แคนยอน สะพาน ทั้งสะพานสั้นสะพานยาว พวกเด็กๆ พากันกรีดร้อง บ้างวิ่งสะดุด บ้างก็คว้าราวจับเอาไว้

"ฉันต้องพูดอะไรหน่อยแล้ว!" เฮดจ์บ่นฮึดฮัด จากนั้นก็ตะเบ็งเสียงใส่ โทรโฆง "ทุกคนเข้าไปข้างในเดี๋ยวนี้! วัร้องมอออก! ออกไปจากสกายวอล์ก!"

"ไหนคุณบอกว่าสะพานนี้มันแข็งแรงไง" เจสันตะโกนสู้เสียง ลมกระโชก

"ภายใต้สถานการณ์ปกติไม่ใช่" เฮดจ์ยอมรับ "แต่มันไม่ใช่สถานการณ์ปกติ ไปกันเร็ว!"

๑๑

เจสัน

พายุ นั้นก่อตัวเป็นเฮอริเคนลูกจิว เมฆทรงปล่องหลายสาย เคลื่อนตัวเข้ามายังสกายวอล์กเหมือนเป็นหมวดของแมงกะพรุนปีศาจ พวกเด็กๆ กรีดร้องและวิ่งไปยังตัวอาคาร สายลมพัดคอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก เลื้อแจ็กเก็ต และเบ้ของพวกเขาลิวไป เจสันไกลไปบนพื้นที่ซึ่งเรียบลื่นนั้น

ลีโอเสียดุลและเกือบจะปลิวออกไปนอกราวจับแล้ว แต่เจสัน ก็คว้าเลื้อแจ็กเก็ตของเขาเอาไว้ได้ทัน เจสันดึงเขากลับเข้ามา

"ขอบใจมากเพื่อน!" ลีโอตะโกน

"ไป ไป ไป!" โค้ชเฮตจ์บอก

ไฟเพอร์กับดีแลนช่วยกันจับประตูลงเอาไว้ไม่ให้มันปิด เพื่อให้เด็กคนอื่นๆ วิ่งเข้าไปข้างในได้ เลื้อแจ็กเก็ตของไฟเพอร์ถูกลมตีฟัดพัด ผมสีเข้มของเธอกระเซิงปิดใบหน้าไปหมด เจสันคิดว่าไฟเพอร์คงต้องกำลังหนาวลั่นอยู่แน่ๆ แต่เธอกลับดูสงบเยือกเย็นและมั่นใจ...เธอตะโกนปลอบทุกคนไปด้วยว่าพวกเขาจะต้องไม่เป็นอะไร และก็คอยกระตุ้นให้พวกเขา

รีบเข้าไปข้างใน

เจสัน ลีโอ และโค้ชเฮดจิ้งวิ่งตามพวกเขา คนอื่นไป แต่มันก็เหมือนกับ การวิ่งบนทรายดูด สายลมดูจะต่อต้านพวกเขา มันพยายามพัดพวกเขา กลับไปข้างหลัง

ดีแลนกับไฟเพอร์ผลัดเด็กอีกคนเข้าไปข้างในได้สำเร็จก่อนที่จะ ยึดประตูเอาไว้ไม่อยู่อีกต่อไป ประตูกระแทกดังปัง ทำให้สกายวอล์กถูกปิด ไฟเพอร์พยายามดึงมือจับของประตู ส่วนทางด้านในพวกเขาเด็กๆ ก็ ช่วยกันทุบกระจก แต่บานประตูดูเหมือนจะติด

"ดีแลน มาช่วยกันหน่อย!" ไฟเพอร์ตะโกน

แต่ดีแลนกลับยืนอยู่เฉยๆ พร้อมด้วยรอยยิ้มปัญญาอ่อนบนใบหน้า เหมือนอยู่ๆ เขาก็รู้สึกเฟลิดเฟลินกับพายุลูกนี้ขึ้นมา เลือทิมควาบอยล์ ของเขากระพือไปมาในสายลม

"ขอโทษทีนะไฟเพอร์" เขาพูด "ฉันขี้เกียจช่วยแล้ว"

เขาสะบัดข้อมือ แล้วไฟเพอร์ก็กระเด็นไปข้างหลัง ก่อนจะลอย กลับมาชนเข้ากับบานประตู จากนั้นก็หล่นลงมาอยู่บนสกายวอล์ก

"ไฟเพอร์!" เจสันพยายามจะพุ่งไปข้างหน้า แต่สายลมต่อต้านเขา แล้วโค้ชเฮดจิ้งก็ดันเขาไปข้างหลังอีกต่างหาก

"โค้ช" เจสันพูด "ปล่อยผม!"

"เจสัน ลีโอ อยู่ข้างหลังฉันเอาไว้นะ" โค้ชสั่ง "นี่คือการต่อสู้ของฉัน ฉันน่าจะรู้มาตั้งนานแล้วว่านี่คืออสุรกายของเรา"

"อะไรนะ" ลีโอร้องถาม แต่แล้วซีทการบ้านเจ้ากรรมแผ่นหนึ่งก็ ลอยมาแปะใบหน้าของเขา เขาบิดมันออกไป "อสุรกายอะไรกัน"

หมวกของโค้ชปลิวไปตามลม บนหัวของโค้ชมีรอยหนูนอยู่สองรอย... มันเหมือนเป็นรอยปูดในเวลาที่ว่าการ์ตูนเอาหัวไปชนอะไรเข้า โค้ชเฮดจิ้ง เงื่อไม้เบสบอลขึ้น...แต่แล้วมันก็ไม่ใช่ไม้เบสบอลธรรมดาอีกต่อไป

ตอนนี้มันกลายเป็นตะบองตันไม้ตะปุมตะป๋าได้อย่างไรก็ไม่ทราบ เป็นตะบองที่มาทั้งกิ่งไม้และใบไม้เลยทีเดียว

ดีแลนฉีกยิ้มโรคจิตนั่นให้ไค้ช "โอ้ ไม่เอาน่าไค้ช ให้เจ้าเด็กนั่นจุ่มผมสิ! เพราะยังงี้คุณก็แก่เกินไปสำหรับเรื่องพวกนี้แล้ว นั่นไม่ใช่เหตุผลที่พวกเขาปลดเกษียณคุณให้มาประจำอยู่ที่โรงเรียนนี่เงาะๆ นี่ห rokok เหนอ ผมอยู่ในทีมของคุณมาตลอดฤดูกาล แต่คุณก็ยังไม่รู้ตัวอีก จมูกปูไม่ดีเหมือนก่อนแล้วนะปู"

ไค้ชทำเสียงโมโห มันฟังเหมือนเป็นเสียงเบ๊ๆ ของสัตว์ "พอกันที โอ้! ก่ออ่อน นายตายแน่"

"แกคิดว่าแกจะปกป้องพวกเลือดผสมพร้อมๆ กันสามคนได้รอกะตาเฉมา" ดีแลนหัวเราะ "ขอให้โชคดีละกัน"

ดีแลนซึ้นไปทีลีโอ แล้วเมฆทรงปล่องสายหนึ่งก็ปรากฏขึ้นรอบตัวเขา ลีโอลอยออกไปนอกสกายวอล์กเหมือนถูกใครจับโยน แต่ด้วยอะไรบางอย่าง เขาสามารถพลิกตัวกลางอากาศและเอาสี่ข้างปะทะกำแพงหุบผาแค่นยอนได้ เขาไถลลงมาพร้อมกับพยายามไขว่คว้าหาที่ยึดเกาะเป็นพัลวัน สุดท้ายเขาก็เกาะชะง่อนหินบางๆ ชะง่อนหนึ่งเอาไว้ได้ที่ระดับความสูงห้าสิบฟุตใต้สกายวอล์ก เขาห้อยตัวอยู่ตรงนั้นโดยใช้แค่ปลายนิ้ว

"ช่วยด้วย!" ลีโอตะโกนขึ้นมา "มีเชือกมัย เชือกบันจี้หรืออะไรก็ได้!"

ไค้ชเฮดจ์สเบดและโยนไม้ตะบองให้เจสัน "ฉันไม่รู้ว่านายเป็นใครนะเจ้าหนู แต่ฉันหวังว่านายคงจะมีฝีมืออยู่บ้าง คอยก่อกวนเจ้าสิ่งนั้นเข้าไว้" ไค้ชซึ้นไปทางดีแลน "ในระหว่างที่ฉันไปช่วยลีโอ"

"ไปช่วยเขาขงง์ครับ" เจสันร้องถาม "คุณจะบินไปหรือ"

"ไม่ได้บิน ไต่ต่างหาก" เฮดจ์สเบดรองเท้าออกไป แล้วเจสันก็แทบจะหัวใจวาย เพราะไค้ชคนนี้ไม่มีเท้า เขามีแต่กีบเท้า...เป็นกีบเท้าพะชะด้วย แล้วเจสันก็นึกซึ้นมาได้ว่านเมื่อเป็นแบบนี้ สิ่งที่อยู่บนหัวของไค้ช

นั่นก็ต้องไม่ใช่รอยนูนแล้ว มันเป็นเขาต่างหาก

"คุณคือฟอน" เจสันพูด

"แซเทอว์* ต่างหาก!" เฮตจ์ตวาด "ฟอนเป็นชื่อโรมัน แต่ไว้เราค่อยคุยเรื่องนั้นกันทีหลัง"

เฮตจ์กระโดดข้ามราวออกไป เขาพุ่งเข้าหากำแพงของหุบผาแคนยอน โดยเอาเท้าหน้าหน้า จากนั้นก็กระโดดลงไปตามหน้าผาดด้วยความปราดเปรียวอย่างที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ โดยเหยียบชะง่อนหินซึ่งมีขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าเสตมปีลักดวง ทั้งยังสามารถหลบหลุมซึ่งพัดเข้าโจมตีต่างหาก

"น่ารักจริงๆ!" ดีแลนหันมาทางเจสัน "ที่นี่ก็ตานายแล้วไอ้หนู"

เจสันเหวี่ยงไม้ตะบอง มันดูไร้ประโยชน์ในเมื่อมีลมพัดแรงขนาดนี้ แต่ไม้ตะบองนั้นก็ยังพุ่งตรงไปหาดีแลนอยู่ดี มันถึงกับไซด์โค้งตามดีแลนที่พยายามจะหลบด้วยซ้ำ แล้วมันก็กระแทกหัวของดีแลนเข้าอย่างแรงจนเขาทรุดลงไปคุกเข่า

ไฟเพอร์ไม่ได้มีเงเหมือนอย่างที่เธอแสดงออกเลย เพราะพอมไม้ตะบองกลิ้งไปหาเธอ เธอก็หุบมันขึ้นมาถือไว้แน่น แต่ก่อนที่เธอจะได้ใช้มัน ดีแลนก็ลุกขึ้น เลือด...เลือดสีทอง...ไหลลงมาจากหน้าผากของเขา

"พยายามได้ดี ไอ้หนู" เขาถลึงตาใส่เจสัน "แต่นายจะต้องทำให้ดีกว่านี้"

ทันใดนั้นสกายวอร์ลก็สิ้นระริก บนกระจกมีรอยร้าวบางๆ ปรากฏขึ้นภายในพิพิธภัณฑท์ พวกเด็กๆ หยุดหุบประตูลแล้ว พวกเขาถอยหลังและมองดูด้วยความหวาดกลัว

ร่างของดีแลนสลายไปกลายเป็นควัน รวากับโมเลกุลต่างๆ ของเขาแยกตัวออกจากกัน เขายังมีใบหน้าเดิม รอยยิ้มขาวเจิดจ้าเหมือนเดิม แต่จู่ๆ ร่างของเขาก็กลับไปเป็นไอน้ำสีดำที่หมุนวน ดวงตามีประกาย

* Satyr อมนุษย์ครึ่งคนครึ่งแพะ

ไฟฟ้าเหมือนในเมฆพายุ เขามีปีกซึ่งเป็นควีนส์ต่างออกออกมา จากนั้นเขาก็บินขึ้นไปอยู่เหนือสกายวอล์ก เจสันคิดว่าถ้าเทวทูตฝ่ายชั่วร้ายมีจริง พวกเขาก็คงจะมีรูปร่างหน้าตาแบบนี้ล่ะ

"แกคือเวินด์ส" เจสันพูดขึ้นมาทั้งที่ก็ไม่รู้เลยว่าตัวเองรู้จักคำคำนี้จากไหน "จิตวิญญาณแห่งพายุ"

เสียงหัวเราะของดีแลนฟังดูคล้ายเป็นเสียงของพายุทอร์นาโดที่กำลังฉีกกระชากหลังคาบ้าน "ฉันดีใจจริงๆ นะ มนุษย์กึ่งเทพที่ฉันอุตส่าห์รอฉันรู้เรื่องลิโอกับไฟเพอร์มาตั้งหลายสัปดาห์แล้ว จะฆ่าพวกเขาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่นายหญิงของฉันบอกว่าคนที่สามกำลังจะมา...เป็นคนที่มีความพิเศษชะด้วย นางจะให้รางวัลฉันอย่างงามสำหรับความตายของแก!"

เมฆทรงปล่องอีกสองสายลอยลงมาอยู่ข้างซ้ายและขวาของดีแลน แล้วพวกมันก็กลายเป็นพวกเวินด์ส...ผีเด็กหนุ่มที่มีปีกเป็นควีนส์และมีดวงตาสายฟ้า

ไฟเพอร์หมอบอยู่และแก้มทำเป็นมึนงง มือของเธอยังคงกำไม้ตะบองเอาไว้ ใบหน้าซีดเผือด แต่เธอก็หันมามองเจสันด้วยแววตามุ่งมั่น เขาเข้าใจความหมายของเธอในทันที ดึงความสนใจของพวกมันไว้ แล้วฉันจะตีหัวพวกมันจากทางด้านหลังเอง

น่ารัก ฉลาด และแรง เจสันนี่ก็อยากให้ตัวเองจำได้จริงๆ ว่าเขาเป็นแฟนกับเธอ

เขากำหมัดแน่น เตรียมพร้อมที่จะลุย แต่เขาก็ไม่มีโอกาส

ดีแลนยกมือขึ้น ระหว่างนิ้วของเขามีไฟฟ้าแลบถึงกันเป็นเส้นโค้ง แล้วมันก็พุ่งใส่หน้าอกของเจสัน

ตูม! เจสันพบว่าตัวเองกำลังนอนหงายอยู่บนพื้น ในปากของเขามีรสชาติเหมือนกระดาษฟอยล์ใหม่ เขายกศีรษะและเห็นว่าเสื้อผ้าของตัวเองมีควีนส์ลอยขึ้นมา สายฟ้านั้นแล่นผ่านร่างของเขาไปทะลุออกทางรองเท้า

ข้างซ้าย นิ้วเท้าของเขาเลอะเถ่าถ่านจนเป็นสีดำ

บรรดาจิตวิญญาณแห่งพายุพากันหัวเราะ สายลมพัดกระโชกขึ้นมา ไฟเพอร์ก็ร้องอย่างไม่ยอมจำนน แต่เสียงของเธอก็ฟังดูเบาและห่างไกล จากทางหน้าต่าง เจสันเห็นโคซเฮดจ์กำลังไต่หน้าผาขึ้นมาโดยมีลีโออยู่บนหลัง ไฟเพอร์ลุกขึ้นยืนพร้อมกับเหวี่ยงไม้ตะบองเป็นพัลวันเพื่อปกป้องจิตวิญญาณแห่งพายุสองตนซึ่งตามมาสมทบ แต่พวกมันเหมือนจะแค่เล่นสนุกกับเธออยู่เท่านั้น ไม้ตะบองหวดผ่านร่างของพวกมันไปราวกับพวกมันไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น และแล้วดีแลนในร่างพายุทอร์นาโดสีดำที่มีแต่ดวงตาก็ลอยมาอยู่เหนือเจสัน

"หยุดก่อน" เจสันร้องเสียงแหบพร่า เขาลุกขึ้นยืนอย่างไม่ค่อยมั่นคงนัก แล้วเขาก็ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าอะไรที่ทำให้เขารู้สึกประหลาดใจมากกว่ากัน ระหว่างตัวเขาเองกับพวกจิตวิญญาณแห่งพายุ

"นายยังมีชีวิตอยู่ได้ยังไง" ร่างของดีแลนส่องแสงกะพริบวิบวับ "สายฟ้าที่นั่นแรงพอจะฆ่าคนได้ถึงยี่สิบคนเลยนะ!"

"ตาฉันบ้างล่ะ" เจสันพูด

เขาหยิบเหรียญทองเหรียญนั้นออกมาจากกระเป๋า ปล่อยให้สัญลักษณ์ดวงตาเข้าครอบงำ และดีดเหรียญนั้นขึ้นไปในอากาศเหมือนเขาเคยทำแบบนี้มาแล้วสักพันครั้ง เหรียญตกลงบนฝ่ามือของเขา แล้วทันใดนั้น มันก็กลายเป็นดาบ...เป็นอาวุธสองคมที่คมกริบอย่างน่ากลัว ร่องนูนของดาบนั้นรับกับนิ้วมือของเขาอย่างสมบูรณ์แบบ และดาบนี้ก็ทำจากทองคำทั้งเล่ม...ทั้งด้ามดาบ และใบดาบ

ดีแลนชูคำรามพร้อมกับยึดตัวขึ้น เขาหันไปมองสหายอีกสองตนแล้วตะโกนว่า "ทำอะไรอยู่เล่า ฆ่ามันสิ!"

จิตวิญญาณแห่งพายุอีกสองตนดูไม่ค่อยดีใจกับคำสั่งนี้สักเท่าไร แต่พวกมันก็บินเข้าไปใส่เจสันอยู่ดี นิ้วของพวกมันมีไฟฟ้าปะทุดังเปรี้ยะๆ

เจสันเหวี่ยงดาบใส่จิตวิญญาณแห่งพายุตนแรก ใบดาบกวาดผ่านมันไปเฉยๆ ทันใดนั้นร่างที่เป็นควีนของเจ้าลิ่งมีชีวิตนั้นก็สลายไป จิตวิญญาณแห่งพายุตนที่สองยิงสายฟ้าออกมาสายหนึ่ง แต่ใบดาบของเจสันก็ดูดซับประจุเหล่านั้นเอาไว้ เจสันก้าวเท้าไปข้างหน้า...และด้วยการแทงอย่างรวดเร็วครั้งหนึ่ง จิตวิญญาณแห่งพายุตนที่สองก็สลายไปกลายเป็นฝุ่นผงสีทอง

ดีแลนร้องโหยหวนด้วยความเดือดดาล เขาก้มหน้ามองดูสหายของตนเหมือนกับหวังว่าพวกมันจะรวมร่างขึ้นมาใหม่ แต่ฝุ่นผงสีทองเหล่านั้นก็ยังคงลอยกระจัดกระจายไปกับสายลมอยู่ดี "เป็นไปไม่ได้! แกเป็นใครกันพวกเลือดผสม"

ไฟเพอร์ธริงจนถึงกับทำไม้ตะบองหล่น "เจสัน นายทำ..."

จากนั้นโค้ชเฮดจ์ก็ไต่กลับขึ้นมابนสกายวอล์กพร้อมกับทั้งลีโอลงจากหลังเหมือนกับทิ้งกระสอบแป้ง

"พวกจิตวิญญาณ แกได้โดนดีแน่!" เฮดจ์ก็ร้องพร้อมกับทำท่าเบ่งกล้ามเนื้อ แต่แล้วเขาก็มองไปรอบๆ และเห็นว่าตรงนั้นมีแต่ดีแลนเหลืออยู่คนเดียว

"อะไรกันเจ้าหนู!" เขาหันไปตะเบ็งเสียงใส่เจสัน "ไม่เหลือไว้ให้ฉันจัดการบ้างเลยหรือ ฉันชอบความท้าทายนะ!"

ลีโอลูกขึ้นยืนพลางหอบหายใจอย่างหนักหน่วง เขาดูอับอายสุดๆ เมื่อมีเลือดไหลออกมาจากการเกาะแ่งหิน "โย้ โค้ชซูเปอร์แพะ ไม่ว่าคุณจะเป็นตัวอะไรก็ตาม...ผมเพิ่งจะหล่นลงไปในการนด์แคนยอนเชียวนะ! เลิกถามหาเรื่องท้าทายได้แล้ว!"

ดีแลนส่งเสียงขู่ใส่พวกเขา แต่เจสันมองเห็นความหวาดกลัวในดวงตาของดีแลน "แกไม่รู้หรือว่าแกเพิ่งจะปลุกศัตรูให้ตื่นขึ้นมาเป็นจำนวนมากแค่ไหน พวกเลือดผสม นายหญิงของฉันจะทำลายมนุษย์"

กึ่งเทพทุกคน สงครามนี้พวกแกไม่มีทางชนะหรอก"

ทางด้านบน พายุลูกนั้นระเบิดกลายเป็นกระแสลมแรงเติมกำลัง แล้วรอยร้าวบนสกายวอล์กก็เริ่มขยายพื้นที่ ทำฝนโปรยปรายลงมา เจสัน ต้องหมอบต่ำเพื่อรักษาสมดุล

และแล้วเมฆก็เปิดเป็นช่อง...กลายเป็นลมหมุนสีดำและสีเงิน

"นายหญิงเรียกฉันกลับแล้ว!" ดีเลนโห่ร้องดีใจ "และแก มนุษย์กึ่งเทพ แกจะต้องไปกับฉัน!"

เขาพุ่งเข้าหาเจสัน แต่แล้วไฟเพอร์ก็กระโจนเข้าไปใส่สุรกายจากทางด้านหลัง แม้เขาจะมีร่างเป็นควีน แต่ด้วยอะไรบางอย่าง ไฟเพอร์ก็ยังสามารถสัมผัสตัวเขาได้ ทั้งคู่ไถลไปด้วยกัน ลีโอ เจสัน และไค้ซฟุง ปราดไปข้างหน้าหมายจะเข้าไปช่วย แต่จิตวิญญาณแห่งพายุตนนั้นกรีดร้องด้วยความเดือดดาล เขาปล่อยกระแสลมออกมากระแทกพวกเจสัน กลับไปข้างหลัง เจสันกับไค้ซเฮดจ์ล้มลง ดาบของเจสันไถลไปบนพื้นกระจก ส่วนลีโอนั้นกระเด็นจนหลังศีรษะไปกระแทกพื้น เขาขดตัวนอนตะแคงด้วยความรู้สึกมึนงง ปากก็ส่งเสียงร้องโอดครวญ ไฟเพอร์โดนหนักที่สุด เธอถูกสลัดหลุดจากหลังของดีเลนและกระเด็นไปกระแทกขอบสะพาน ร่างของเธอพลิกออกไปข้างนอกจนตอนนี้เธอกำลังห้อยตัวอยู่เหนือเหวลึก ด้วยมือเพียงข้างเดียว

เจสันรีบวิ่งเข้าไปหาเธอ แต่แล้วดีเลนก็กรีดร้อง "ฉันเอาเจ้านี้ไปก็ได้!"

เขาจับแขนของลีโอและเริ่มลอยขึ้นข้างบนโดยจุดตั้งลีโอที่เกือบจะหมดสติขึ้นไปด้วย แล้วพายุก็หมุนเร็วขึ้น มันดูตลกเขาขึ้นไปข้างบนราวกับเป็นเครื่องดูดฝุ่น

"ช่วยด้วย!" ไฟเพอร์ตะโกน "ใครก็ได้!"

ในที่สุดมือของเธอก็หลุดจากที่ยึดเกาะ เธอร้องลั่นขณะร่วงหล่นลงไปข้างล่าง

"เจสัน ไป!" เฮดจ์ตะโกน "ไปช่วยเธอ!"

โค้ชพุ่งเข้าไปใส่จิตวิญญาณแห่งพายุตอนที่พร้อมทั้งบังคับกังฟูแพะออกมาใช้...มันคือการระดมตีด้วยกีบเท้าตัวเอง แล้วจิตวิญญาณแห่งพายุตอนที่ทำลีโอตกลงมา ลีโอหล่นถึงพื้นอย่างปลอดภัย แต่ดีแลนก็จับแขนของโค้ชเอาไว้แทน เฮดจ์พยายามใช้หัวโขกเขา จากนั้นก็เตะเขาพลงตะโกนเรียกเขาว่าไอ้เก๋ออ่อน ทั้งคู่พุ่งขึ้นไปในอากาศด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น

โค้ชเฮดจ์ตะโกนลงมาอีกครั้งว่า "ไปช่วยเธอ! ฉันจัดการตรงนี่เอง!" แล้วเซฮอร์กับจิตวิญญาณแห่งพายุก็หมุนคว้างขึ้นไปในกลุ่มเมฆและหายลับไป

ไปช่วยเธอเนี่ยนะ เจสันคิด เธอหล่นลงไปแล้ว!

แต่แล้วลัญชาตญาณก็เป็นฝ่ายชนะอีกครั้ง เขาวิ่งไปที่ขอบสะพาน พลงคิดในใจว่า *ฉันต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ* จากนั้นก็กระโดดออกไปข้างนอก

เจสันไม่กลัวความสูง แต่เขากลัวการตกกระแทกพื้นหุบผาแค่นยอนซึ่งอยู่ต่ำลงไปห้าร้อยฟุตแน่นอน เขาคิดว่าเขาคงจะทำอะไรไม่สำเร็จสักอย่าง ยกเว้นอย่างเดียวก็คือการตกลงไปตายพร้อมกับไฟเพอร์ แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังเอาแขนแนบลำตัวและทิ้งตัวเองไปข้างล่างโดยเอาหัวลงก่อนอยู่ดี เขาเห็นกำแพงแหวนผ่านเขาไปเร็วฉิวเหมือนเป็นภาพยนตร์ที่ถูกใครกดปุ่มกรอไปข้างหน้า ใบหน้าของเขาถูกลมตีจนเขารู้สึกเหมือนมันกำลังจะหลุดออกไปเลยทีเดียว

แล้วในชั่วอึดใจเขาก็ตามไฟเพอร์ทัน เธอกำลังเหวี่ยงขาเหวี่ยงแขนอย่างบ้าคลั่ง เขารวบเอาของเธอเอาไว้แล้วกลับตารอความตาย ไฟเพอร์ร้องลั่น สายลมดังหวีดหวิวอยู่ในหูของเจสัน เขานึกสงสัยว่าความตายมันจะให้ความรู้สึกอย่างไรนะ คงไม่น่าจะรู้สึกดีเท่าไรหรอก เขานึกอยากให้ตัวเองกับไฟเพอร์ไม่มีวันตกลงไปถึงกันเหว

แล้วทันใดนั้นลมก็สงบลง เสียงกรี๊ดร้องของไฟเพอร์กลายเป็นเสียง
สุดท้ายใจเหือกด้วยความตกใจ เจสันคิดว่าเขากับไฟเพอร์คงจะตายไปแล้ว
แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกถึงแรงกระแทกอะไรเลย

"จะ...จะ...เจสัน" ไฟเพอร์พยายามพูด

เจสันลืมหูลืมตาขึ้น พวกเขาหยุดตกแล้ว และกำลังลอยอยู่กลางอากาศ
ที่ความสูงหนึ่งร้อยฟุตเหนือแม่น้ำ

เขากอดไฟเพอร์เอาไว้แน่น ส่วนเธอก็เปลี่ยนท่าเพื่อจะได้กอดเขา
ตอบได้ จมูกของทั้งคู่ชนกัน หัวใจของไฟเพอร์เต้นอย่างหนักหน่วง เจสัน
รู้สึกได้ผ่านเสื้อผ้าของเธอเลยทีเดียว

ลมหายใจของเธอมีกลิ่นเหมือนอบเชย เธอพูดว่า "นายทำ..."

"ฉันไม่ได้เป็นคนทำ" เขาพูด "เพราะถ้าฉันบินได้จริงๆ ฉันก็น่าจะรู้แหละ..."

แต่แล้วเขาก็คิดว่า แต่ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำที่ว่าตัวเองเป็นใคร

เขานึกภาพการลอยขึ้นข้างบน แล้วไฟเพอร์ก็ร้องลั่นเมื่อทั้งคู่พุ่ง
ขึ้นไปอยู่สูงกว่าเดิมประมาณสองสามฟุตได้ พวกเขาไม่เชิงว่ากำลังลอย
อยู่หรอก เจสันคิด เพราะเขารู้สึกได้ถึงแรงดันที่อยู่ใต้เท้า มันเหมือน
พวกเขากำลังทรงตัวบนน้ำพุร้อนเลยทีเดียว

"อากาศรองรับเราเอาไว้" เขาพูดขึ้นมา

"เอ่อ งั้นก็บอกมันให้ช่วยรองรับเราให้ดีกว่านี้หน่อยสิ! และพาเรา
ไปจากที่นี่ด้วย!"

เจสันมองลงไปข้างล่าง วิธีที่ง่ายที่สุดคงจะเป็นการค่อยๆ ลดระดับ
ลงไปสู่พื้นของหุบผาแคนยอน แต่แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นไปมองข้างบน
ฝนหยุดตกแล้ว เมฆพายุดูไม่เลวร้ายเหมือนอย่างเมื่อครู่ แต่มันก็ยังมี
เสียงดังเบรียงปร้างกับแสงสว่างวาบอยู่ เขาไม่มีทางรู้เลยว่าพวกจิตวิญญาณ
แห่งพายุเหล่านั้นจะไปแล้วจริงๆ หรือเปล่า เขาไม่รู้เลยว่าตอนนี้ได้เซดจ์
จะเป็นอย่างไรบ้าง และเขาก็ยังทิ้งลิโอที่แทบจะไม่ได้สติเอาไว้บนนั้นอีก

"เราต้องไปช่วยพวกเขา" ไฟเพอร์พุดขึ้นมาราวกับอ่านใจเจสันออก
"นายสามารถ..."

"มาลองดูกัน" แล้วเจสันก็คิดในใจว่าขึ้น และทันใดนั้นทั้งคู่ก็พุ่งทะยาน
ขึ้นไปข้างบน

ภายใต้สถานการณ์อื่น การที่เขาสามารถขี่สายลมได้มันคงจะเป็นเรื่อง
ที่เจ๋งกว่านี้ แต่ตอนนี้เขากำลังตกใจมากเกินไป ทันทีที่ทั้งคู่ขึ้นมาอยู่
บนสกายวอล์กแล้ว พวกเขาก็วิ่งเข้าไปหาลิโอ

ไฟเพอร์พุดตัวลิโอ แล้วเขาก็ส่งเสียงโอดครวญ เลื้อยแจ็กเก็ตทหาร
ของเขาเปียกโชกจากสายฝนเมื่อครู่ ผมหยักศกมีประกายสีทองจากการ
กลิ้งตัวไปบนฝุ่นนอสุรกาย แต่อย่างน้อยเขาก็ยังมีชีวิตอยู่

"แพะ...น่าเกลียด...งี่เง่า" ลิโอคราง

"เขาไปไหนแล้ว" ไฟเพอร์ธาม

ลิโอขึ้นนิ้วขึ้นไปบนฟ้า "ยังไม่กลับลงมาเลย ช่วยบอกหน่อยซิว่าเขา
ไม่ได้ช่วยชีวิตฉันเอาไว้จริงๆ ใช่มั้ย"

"สองครั้งเลยละ" เจสันบอก

ลิโอครางเสียงดังกว่าเดิม "เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ไอ้หนุ่มทอร์นาโดคนนั้น
ดาบทองคำ...ฉันหัวกระแตกพื้น มันต้องเป็นอย่างนั้นแน่เลย ใช่มั้ย ฉันกำลัง
เห็นภาพหลอนอยู่"

เจสันลืมเรื่องดาบไปเสียสนิท เขาเดินไปหยิบมันขึ้นมา ดาบเล่มนี้
ได้น้ำหนักดีทีเดียว ตอนนั้นเองเขาสังหรณ์อะไรบางอย่างจึงโยนมันขึ้น
ในอากาศ เมื่อหมุนไปได้ครึ่งรอบดาบก็หดกลับเป็นเหรียญเหมือนเดิม
มันตกลงมาบนฝ่ามือของเขา

"ใช่แล้ว" ลิโอเอ่ยขึ้น "ภาพหลอนแหงๆ"

ไฟเพอร์ตัวสั่นเทาอยู่ในเสื้อผ้าที่เปียกฝน "เจสัน พวกนั้นนะ..."

"พวกเวินด์ัส" เจสันพุด "จิตวิญญาณแห่งพายุ"

"โอเค นายทำเหมือนกับว่า...เหมือนกับว่านายเคยเห็นพวกมันมาก่อน นายเป็นใครกัน"

เจสันส่ายศีรษะ "นั่นล่ะคือสิ่งที่ฉันพยายามบอกพวกนายอยู่ ฉันไม่รู้ว่าเป็นใคร"

แล้วพายุก็สลายตัวไป เด็กคนอื่นๆ ของโรงเรียนป่าไม้โวลต์เดอร์เนส กำลังจ้องมองออกมาจากประตูกระจกด้วยความหวาดกลัว ตอนนั้นพวก รปภ. เริ่มมาจัดแวงตัวล็อกของประตูแล้ว แต่ดูเหมือนมันจะไม่ได้ผล

"ได้ชเฮตจ์บอกว่าเขาต้องปกป้องคนสามคน" เจสันนึก "เขาต้องหมายถึงพวกเราแน่ๆ"

"แล้วไอ้ร่างที่แท้จริงของดีแลนนั่นล่ะ..." โฟเพอร์สันระริก "พระเจ้าไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันจะเข้ามาจับฉัน เขาเรียกเราว่า...อะไรนะ มนุษย์กึ่งเทพไซม์ย์"

ลีโอนอนหงายพลาจ้องมองขึ้นไปบนท้องฟ้า เขาดูไม่รีบร้อนจะลุกขึ้นยืนเลยสักนิด "ฉันไม่รู้หรอกนะว่ากึ่งหมายความว่าจะอะไร" เขาพูด "แต่ฉันไม่เห็นจะรู้สึกเทพตรงไหนเลย พวกนายล่ะ รู้สึกเทพๆ อะไรกันบ้างมัย"

ทันใดนั้นก็มึเสียงเปรี้ยะๆ เหมือนเสียงกิ่งไม้หักดังซึ้น รอยร้าวบนสกายวอล์กเริ่มขยายตัว

"เราต้องรีบออกไปจากตรงนี้" เจสันพูด "บางที่ถ้าเรา..."

"ไอ้...เค" ลีโพูดแทรก "พวกนายงยหน้ามองดูนั่นซิ แล้วช่วยบอกฉันทีว่านั่นมันไซม์ย์บิตรีเปล่า"

ตอนแรกเจสันคิดว่าหัวของลีโคงจะได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงเข้าแล้ว แต่แล้วเขาก็เห็นเงาดำสายหนึ่งค่อยๆ ลดระดับลงมาจากทิศตะวันออก...ช้าเกินกว่าจะเป็นเครื่องบิน และใหญ่เกินกว่าจะเป็นนก...พวกมันมีสี่ขา มีสี่ขา และดูเหมือนม้าเป็บบ...เว้นแต่ว่าพวกมัน

แต่ละตัวมีปีก ซึ่งเป็นปีกขนาดยี่สิบฟุตที่ยาวจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้าง พวกมันลากกล่องอะไรสักอย่างมาด้วย เป็นกล่องที่ทาสีสว่างจ้า และมีล้อสองล้อ มันคือรถม้าศึก

"กำลังเสริม" เจสันพูดขึ้นมา "เฮตจ์บอกฉันว่าทีมช่วยเหลือกำลังเดินทางมาหาเรา"

"ทีมช่วยเหลือเหรอ" ลีโอพยายามย่นตัวลุกขึ้นยืน "ฟังดูแสนจะเนี้ย"

"แล้วพวกเขาจะช่วยเหลือเราไปที่ไหนกันล่ะ" ไฟเฟอร์ถาม

เจสันมองดูรถม้าศึกแล่นมาจอตตรงสุดปลายของสกายวอล์ก ม้าบินทั้งสองหุบปีกและวิ่งเรียบไปบนพื้นกระจกอย่างหวาดๆ เหมือนพวกมันรู้สึกได้ว่าสกายวอล์กนี้กำลังจะถล่มแล้ว บนรถม้าศึกมีเด็กวัยรุ่นอยู่สองคน...คนหนึ่งเป็นสาวผมบลอนด์ตัวสูง บางทีเธออาจจะอายุมากกว่าเจสันเล็กน้อย กับอีกคนเป็นหนุ่มร่างล่ำบึกหัวโล้นที่มีใบหน้าเหมือนกองอิฐ ทั้งคู่สวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดสีส้ม อีกทั้งยังสะพายโล่วีซิ่งหลัง เด็กสาวคนนั้นกระโดดลงมาตั้งแต่อันรถม้าศึกจะจอดสนิทเสียอีก เธอชักมีดออกมาเล่มหนึ่งแล้ววิ่งเข้ามาหาเจสัน ส่วนหนุ่มล่ำบึกคนนั้นกำลังกุมม้าอยู่

"เขาอยู่ที่ไหน" เด็กสาวคนนั้นร้องถาม ดวงตาสีเทาของเธอแฝงแวกราดเกรี้ยว อีกทั้งยังดูแตกตื่นเล็กน้อย

"ใครอยู่ที่ไหน" เจสันถาม

เธอขมวดคิ้วราวกับคำตอบของเขาไม่ดีพอ แล้วเธอก็หันไปหาโล่วีซิ่งกับไฟเฟอร์ "แล้วกลีสันล่ะ ผู้อารักษ์ของพวกนายอยู่ที่ไหน กลีสัน เฮตจ์นะ"

ชื่อตันของโล่วีซิ่งคือกลีสันรี เจสันคงจะหัวเราะออกมาแล้วถ้าเข้าวันนี้ มันไม่ได้มีแต่เรื่องเพี้ยนๆ และน่ากลัวแบบนี้ กลีสัน เฮตจ์ โล่วีซิ่งบอล มนุษย์แพะ ผู้อารักษ์แห่งเหล่ามนุษย์กึ่งเทพ...เอาเถอะ ทำไมมันถึงจะเป็นไปไม่ได้ล่ะ

ลีโอส่งเสียงกระแอม "เขาถูก...มนุษย์ทอร์นาโดอะไรสักอย่างจับตัว

ไปนะ"

"พวกเวินต์ส" เจสันพูดขึ้น "จิตวิญญาณแห่งพายุ"

เด็กสาวผมบลอนด์คนนั้นยกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง "นายหมายถึงอะนี่มอย
ทูเอลโลอย่างนั้นหรือ นั่นเป็นคำเรียกแบบกรีก นายเป็นใครกัน แล้วนี่
มันเกิดอะไรขึ้น"

เจสันพยายามอธิบายอย่างดีที่สุด แต่มันก็ยากที่จะมองดูดวงตาสีเทา
ดูดันคูนั่น พอเล่าไปได้ครึ่งเรื่อง ผู้ชายอีกคนจากรถม้าศึกก็เดินเข้ามา
เขยีนกอดอกและจ้องเขม็งไปที่เจสันกับเพื่อนๆ เขามีรอยสักรูปสายรุ้งอยู่
บนก้นกลมแขน ซึ่งดูแปลกๆ เล็กน้อย

พอเจสันเล่าเรื่องจบแล้วเด็กสาวผมบลอนด์คนนั้นก็ดูเหมือนจะยังไม่
พอใจ "ไม่ ไม่ ไม่! เธอบอกฉันว่าเขาจะอยู่ที่นี้ เธอบอกฉันว่าถ้าฉัน
มาที่นี่ ฉันจะได้รับคำตอบ"

"แอนนาเบธ" ชายหัวโล้นคนนั้นส่งเสียงฮึดฮัด "ดูนี่สิ" เขาชี้ไปที่เท้า
ของเจสัน

เจสันไม่ได้ใส่ใจอะไรมาก แต่ตอนนี้รองเท้าข้างซ้ายของเขาหายไป
มันระเบิดไปเพราะสายฟ้าเมื่อครู่ เท้าเปล่าของเขาไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดอะไร
แค่ว่ามันดำป็นเหมือนถ่าน

"ผู้ชายที่มีรองเท้าข้างเดียว" ชายหัวโล้นพูด "เขาล่ะคือคำตอบ"

"ไม่ บุตซ์" เด็กสาวคนนั้นยื่นกราน "ต้องไม่ใช่เขาแน่ มันเป็นกลวง"
เธอถลึงตาใส่ห้องฟ้าราวกับมันทำอะไรผิดสักอย่าง "ท่านต้องการอะไร
จากฉัน" เธอรืดร้อง "ท่านทำอะไรกับเขาลงไป!"

สกายวอล์กเกอร์ระริก แล้วพวกมันก็ร้องฮือๆ ขึ้นมาอย่างปุบปับ

"แอนนาเบธ" ชายหัวโล้นที่ชื่อบูตซ์เรียก "เราต้องไปแล้ว เราพา
สามคนนี้กลับไปค่ายแล้วค่อยไปคิดหาคำตอบกันที่นั่นดีกว่า จิตวิญญาณ
แห่งพายุพวกนั้นอาจจะกลับมาอีกก็ได้"

เธอโกรธหัวฟัดหัวเหวียงอยู่ครู่หนึ่ง "ก็ได้" เธอมองหน้าเจสันด้วย
สายตาไม่พอใจ "ไว้เราค่อยจัดการเรื่องนี้กันทีหลัง"

เธอหมุนตัวขวับแล้วเดินไปที่รถม้าศึก

ไฟเพอร์ส่ายหัว "เธอคนนั้นเค้าเป็นอะไรเนี่ย นี่มันเรื่องอะไรกันเธอ"

"นั่นสิ" ลีโอเห็นด้วย

"เราต้องพาพวกนายออกไปจากที่นี่" บุตรซ์ว่า "ไว้ฉันจะอธิบาย
ระหว่างทาง"

"ฉันจะไม่ไปไหนกับเธอทั้งนั้น" เจสันชี้ไปทางสาวผมบลอนด์ "เธอ
ทำท่าอย่างกับจะฆ่าจะแกงฉันอย่างนั้นล่ะ"

บุตรซ์ชะงักไป "แอนนาเบิร์ธไม่ได้เป็นอะไรหรอก พวกนายอย่าไปอะไร
กับเธอมากเลย เธอเห็นนิมิตที่บอกให้เธอมาที่นี่ ให้มาตามหาผู้ชายที่
สวมรองเท้าข้างเดียว นั่นควรจะเป็นคำตอบต่อปัญหาของเธอ"

"ปัญหาอะไรกัน" ไฟเพอร์ถาม

"เธอกำลังตามหาชาวค่ายคนหนึ่งอยู่ ซึ่งตอนนี้หายตัวไปได้สามวัน
แล้ว" บุตรซ์บอก "เธอกำลังเป็นห่วงเขาจนสติแตก และเธอก็หวังเอาไว้ว่า
เขาจะอยู่ที่นี้"

"ใครเธอ" เจสันถาม

"แฟนของเธอ" บุตรซ์ตอบ "เขาชื่อเพอร์ซีวี่ แจ็กสัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)